

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu,

juducând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 martie 2018, în cauza penală în privința lui

Gîrnu Gheorghe XXX, născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 29.12.2016 pînă la 23.01.2017;

Instanța de apel de la 16.03.2017 pînă la 07.03.2018;

Instanța de recurs de la 30.05.2018 pînă la 17.07.2018.

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție asupra recursului ordinar în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul sediul central din 23 ianuarie 2017, Gîrnu Gheorghe a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, lui Gîrnu Gheorghe de către organul de urmărire penală i se impută că contrar prevederilor Legii cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă din 08.06.2012, precum și a „Regulamentului cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă” aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 293 din 23.04.2014, neavând autorizație corespunzătoare pentru achiziționarea și păstrarea munițiilor aferente a procurat în circumstanțe necunoscute de la persoane neidentificate de către organul de urmărire penală 59 cartușe de calibru 9x18 mm Makarov, cu miez din metal moale (aliaj din plumb) cu lovitură centrală, confecționate industrial, dintre care patruzeci cartușe la uzina „Тульский патронный завод” or. Tula, Federația Rusă, iar nouăsprezece cartușe la uzina „Луганский патронный завод” or. Lugansc, Ucraina și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Luger) cu lovitură centrală, cu gloanțe cu miez din metal moale (aliaj din plumb), confecționat industrial la uzina „Compania Brasileira de Cartuchos” or. San Paulo, Brazilia, care potrivit raportului de expertiză nr. 829 din 05.02.2015 se referă la categoria muniții și sunt utile pentru trageri, păstrându-le la domiciliul său temporal-închiriat, până la 16.12.2014, fiind în aceeași zi depistate și ridicate în rezultatul percheziției efectuate de către ofițerul de urmărire penală al organului de urmărire penală al Ministerului Afacerilor Interne, instituit în cadrul Departamentului Poliției de Frontieră al MAI - Cazacu Valentin.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, procurorul a contestat-o cu apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Gîrnu Gheorghe să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de doi ani. Totodată, a solicitat aplicarea art. 90 Cod penal cu

dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, pe o perioadă de probațiune de un an.

În motivarea apelului s-a menționat că, instanța de judecată a dat o apreciere juridică greșită atât circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, cât și probelor examinate în cadrul cercetării judiciare. Ordonanța de punere sub învinuire a lui Gîrnu Gheorghe conține acele elemente obligatorii cu referire la data, locul, mijloacele și modul de săvârșire a infracțiunii, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei.

Faptul că ordonanța de punere sub învinuire nu conține descrierea circumstanțelor cu referire la procurarea munițiilor de către Gîrnu Gheorghe, nu poate genera opinia că învinuirea este insuficientă. În cadrul urmăririi penale nu a fost posibil de stabilit cu exactitate circumstanțele în care Gîrnu Gheorghe a procurat acele muniții, însă din declarațiile martorilor care au participat la efectuarea percheziției la domiciliul inculpatului rezultă că, cet. Gîrnu Gheorghe a comunicat precum că acele muniții depistate la locul lui de domiciliu temporar au fost achiziționate și păstrate de către el pentru a efectua trageri în vederea antrenării abilităților profesionale.

La fel, în vederea excluderii faptului că munițiile depistate sunt cele din dotare, iar Gîrnu Gheorghe le deținea și păstra legal conform prevederilor Legii cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă din 08.06.2012, precum și a „Regulamentului cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă”, aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr. 293 din 23.04.2014, au fost audiați martorii Cazacu Valentin, Severin Sergiu, Lupașciuc Sergiu care activează în cadrul aceleiași instituții, comunicând instanței că atât armele de foc și munițiile din dotare nu pot fi păstrate la domiciliu, acestea fiind la evidență strictă și predate numeric conform actului de recepție odată cu finisarea turei de serviciu. În același sens, în cadrul urmăririi penale a fost interpellată subdiviziunea specializată a Departamentului Poliției de Frontieră (informația nr. 35-6-4-1098 din 24.02.2015).

În partea calificativului „procurarea munițiilor” instanța nu a luat în considerație declarațiile acestor martori și nu le-a dat o apreciere critică, ignorându-le relevanța și conclundența lor, limitându-se doar la o expunere formală că actele procedurale - ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul nu sunt concrete, faptul că la materialele de urmărire penală nu se atestă careva acte procedurale care ar adevăra inițierea unei urmăririi penale în privința persoanelor de la care a procurat munițiile Gîrnu Gheorghe, la fel nu constituie un argument obiectiv, deoarece reieșind din declarațiile aceluiași martori rezultă că inculpatul le-a comunicat la locul efectuării percheziției că acestea au fost procurate la unul din magazinele specializate, iar lipsa unei ordonanțe de disjungere în acest sens nu este temei de a considera ordonanța de punere sub învinuire a lui Gîrnu Gheorghe neclară sau care ar duce la nulitatea ei.

În mare parte instanța a argumentat achitarea lui Gîrnu Gheorghe din motivul ilegalității unei acțiuni de urmărire penală și actului procedural ce rezultă din aceasta, invocând ilegalitatea percheziției efectuate la domiciliul inculpatului cât și a procesului-verbal, fapt care anterior a fost constatat prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04.05.2015, și care nu a fost pusă la baza învinuirii lui Gîrnu Gheorghe, și nu a fost supus analizei probelor în rechizitoriu sau în lista probelor prezentate instanței și celorlalți participanți.

Cu referire la raportul de expertiză balistică nr. 829 din 05.02.2015, coroborate cu declarațiile expertului Gîndea Ion, instanța a făcut interpretare greșită cu referire și

la această probă prezentată de către acuzare. Din materialele de urmărire penală rezultă că percheziția efectuată la locul de trai a lui Gîrnu Gheorghe a fost efectuată într-o altă cauză penală. Tot atunci, în aceeași cauză penală au fost efectuate percheziții concomitente la domiciliul mai multor persoane în rezultatul cărora la unele din aceste persoane au fost depistate și ridicate arme și muniții.

Probele din dosar, în cumul confirmă vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate, însă instanța eronat a apreciat și declarațiile martorilor, care au indicat că percheziția a fost efectuată în baza ordonanței procurorului.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 martie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a emis sentința, prin care Gîrnu Gheorghe a fost achitat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, din motivul lipsei faptei infracțiunii.

Corectă a fost trimiterea instanței de fond la faptul că, din conținutul ordonanței de punere sub învinuire și a rechizitoriului, sub aspectul învinuirii formulate, se constată că învinuirea înaintă conține expresii generale, și anume, că Gîrnu Gheorghe contrar prevederilor Legii cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă din 08.06.2012, precum și a „Regulamentului cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă”, aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr. 293 din 23.04.2014, neavând autorizație corespunzătoare pentru achiziționarea și păstrarea munițiilor aferente a procurat în circumstanțe necunoscute de la persoane neidentificate de către organul de urmărire penală 59 de cartușe. Deci, învinuirea nu cuprinde normele concrete din Legea și Regulamentul invocate de acuzare, care ar fi fost încălcate de către Gîrnu Gheorghe, și au dus la comiterea faptei incriminate, astfel, nefiind indicat modul de săvârșire a infracțiunii imputate. Astfel, just instanța de fond a conchis că învinuirea formulată în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu în privința lui Gîrnu Gheorghe de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, poartă un caracter general, fără a fi concretizat și analizat modul săvârșirii faptei prejudiciabile.

Instanța de apel a reținut întemeiată concluzia primei instanțe că, învinuirea formulată în actele procedurale întocmite de procuror la faza de urmărire penală, nu este destul de motivată și nu conține informații suficiente cu privire la învinuirea înaintată lui Gîrnu Gheorghe, fapt ce afectează esența dreptului la apărare, care devine astfel un drept teoretic și iluzitoriu, dar nu unul concret și efectiv așa cum, o impune și jurisprudența CEDO în această materie.

Din materialele dosarului rezultă că 16.12.2014 procurorul prin ordonanță a dispus efectuarea percheziției la domiciliul lui Gîrnu Gheorghe din or. Cahul, str. Sanatoriului 11, ap. 5, deoarece în cadrul urmăririi penale în cauza penală nr. 2014870119, pornită la 19.09.2014 de către Secția urmărire penală a Direcției regionale Sud a DPF al MAI în baza art. 27, 248 alin. (5), lit. b), d) Cod penal, și având o presupunere rezonabilă că la domiciliul lui Gîrnu Gheorghe s-ar putea afla produse de tutungerie și alte obiecte folosite în activități criminale.

Totodată, la materialele dosarului s-a constatat că, la 16.12.2014 de către ofițerul de urmărire penală al organului de urmărire penală al Ministerului Afacerilor Interne, instituit în cadrul Departamentului Poliției de Frontieră al MAI - Cazacu Valentin, împreună cu Patrașcu Radu, Lupașciuc Sergiu, Coroi Radu și Gisca Victor au efectuat percheziția la domiciliul lui Gîrnu Gheorghe, situat în or. Cahul, str. Sanatoriului 11, ap. 5.

Instanța de apel a menționat că, chiar dacă rezultă că presupusa percheziție a fost efectuată la domiciliul lui Gînu Gheorghe, situat în or. Cahul, str. Sanatoriului 11, ap. 5, din informația prezentată de primarul orașului Cahul, rezultă că așa adresă există în orașul Cahul, însă la adresa indicată nu există careva locuință (Vol. I, f.d.76). Martorul Rotaru Maria a menționat că are un apartament în or. Cahul, str. Ștefan cel Mare 48, ap. 5, care a fost dat în chirie unui băiat tânăr pe nume Gheorghe, din luna noiembrie 2014 până în luna martie - aprilie 2015. Cât privește apartamentul de pe str. Sanatoriului 11, ap. 5, or. Cahul, a invocat că acesta nu a fost dat în chirie lui Gînu Gheorghe așa cum, nu mai are nici un alt apartament pe str. Sanatoriului în or. Cahul, ci doar pe str. Ștefan cel Mare 48 și acel în care ea locuiește de pe str. Ștefan cel Mare 32, ap. 7, or. Cahul. În apartamentul dat în chirie, a indicat că era doar patul, aragazul și o măsuță, în rest nu era nimic, practic era gol când i l-a dat acestuia în chirie.

Astfel, din probele anexate la dosar, care au fost cercetate în instanța de fond și suplimentar în instanța de apel nu s-a rezultat că, prin acțiunile inculpatului a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal. Cele menționate denotă netemeinicia argumentului acuzării, că chipurile materialele dosarului demonstrează că la caz, s-a constatat existența faptei infracțiunii.

De asemenea, din probatoriu anexat la dosar nu s-a desprins de cine și la ce moment a fost realizată împachetarea și sigilarea, cât și aplicarea semnăturii pe pachetul cu obiectele, care chipurile au fost ridicate, ori, din materialele dosarului s-a decurs că în or. Cahul, str. Sanatoriului 11, ap. 5, la 16.12.2014, la domiciliul lui Gînu Gheorghe a fost efectuată percheziția, deci, chiar de s-a purces la percheziție și ridicare de obiecte, inclusiv și 59 de cartușe de calibru 9x18 mm Makarov și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Lunger), reprezentantul organului de urmărire penală, care a efectuat percheziția, nu a menționat în procesul-verbal de percheziție în ce loc și în ce împrejurări au fost descoperite cele 59 de cartușe de calibru 9x18 mm Makarov și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Lunger).

Astfel, instanța de apel a menționat că, consemnările specificate denotă aplicabilitatea prevederilor art. 94 alin. (1), pct. 8) Cod de procedură penală, conform căruia „în procesul penal nu pot fi admise ca probe și prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod”. Fapt ce a demonstrat că prima instanță corect a conchis că, organul de urmărire penală la efectuarea percheziției nu a respectat prevederile procesual-penale cu caracter imperativ, care determină cu o claritate absolută procedura de efectuare a percheziției sau de ridicare de obiecte și documente, cât și datele care urmează a fi menționate în procesul-verbal de percheziție, pentru a putea fi considerată o probă admisibilă în cauza penală.

Totodată, instanța de apel a precizat că, chiar dacă de către martorii Gîndea Ion, Cazacu Valentin, Lupașciuc Sergiu, Severin Sergiu, Patrașcu Radu se invocă faptul că la Gînu Gheorghe au fost depistate muniții, aceștia diferit indică locul aflării cartușelor, unii indică că au fost găsite într-un pat din una din camere, alții au indicat că într-un dulap într-o cutie au fost depistate și ridicate de organul de urmărire penală, dar nu se desprinde că acestea au fost împachetată în modul prevăzut de lege, la momentul ridicării. Toți martorii au indicat că au fost împachetate în modul

corespunzător de cei care au participat la efectuarea percheziției, însă materialele dosarului demonstrează contrariul.

Instanța a specificat că, ținând cont de faptul că procesul-verbal de percheziție nu conține mențiuni despre locul în care au fost descoperite acele cartușe, invocate și că aceste obiecte ridicate au fost împachetate și sigilate de către persoana care a efectuat percheziția, la locul percheziției, cerințe obligatorii la efectuarea acțiunii procesuale de percheziție în cadrul căreia sunt ridicate careva obiecte, instanța de fond just a conchis că proba acuzării cu procesul-verbal de percheziție din 16 decembrie 2014 nu poate fi admisă ca probă și nici pusă la baza unei sentințe de condamnare, or sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prezentul cod, iar chestiunea admisibilității datelor în calitate de probe o decide instanța de judecată, în temeiul art. 95 alin. (1), (2) Cod de procedură penală. La fel, instanța de apel ca și instanța de fond, nu a putut trece cu vederea faptul că efectuarea percheziției de către organul de urmărire penală la 16 decembrie 2014 în domiciliul lui Gîrnu Gheorghe, a fost efectuată în baza ordonanței procurorului, și fiind supusă verificării sub aspectul legalității efectuării acestei acțiuni procesuale, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 mai 2015, a fost declarată ilegală. Așa cum, potrivit art. 251 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, prevede că „încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act. Încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale, când partea i-a cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță”.

Tot din materialele dosarului s-a menționat că aceste bunuri, care chipurile au fost ridicate de la domiciliul lui Gîrnu Gheorghe, nu au fost fixate cu ajutorul mijloacelor tehnice, prin fotografierea acestora și anexarea la materialele dosarului. Abia la 17.02.2015 cartușele menționate au fost recunoscute și anexate ca corpuri delictive la procesul penal, deci rezultă că organul de urmărire penală nu a întreprins măsuri pentru sigilarea acestora, întru excluderea posibilității substituiri, modificării sau efectuării altor acțiuni în privința acestora. Astfel, nu este clar ce muniții au ajuns la expert pentru efectuarea raportului de expertiză așa cum, nu este clar la ce moment aceste obiecte au fost împachetate, unde s-au păstrat și în ce mod până a fi transmise expertului și cum au fost delimitate presupusele muniții ridicate de la Gîrnu Gheorghe, de celelalte ridicate de la altă persoană. Așa cum, din raportul de expertiză s-a constatat că materialele puse la dispoziția expertului, pe lângă arme, sunt și 475 de cartușe dintre care 59 de cartușe de calibru 9x18 mm Makarov și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Luger), însă fără a fi specificat dacă în aceste 457 de cartușe au fost incluse și cele 59 de cartușe de calibru 9x18 mm Makarov și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Luger) ridicate de la domiciliul lui Gîrnu Gheorghe în cadrul percheziției efectuate la 16 decembrie 2014, adică obiectele - 59 de cartușe de calibru 9x18 mm Makarov și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Luger), care au fost recunoscute în prezenta cauza penală, ca corpuri delictive. Astfel, este de notat că materialele dosarului confirmă că a fost pierdut lanțul efectuării ridicării, împachetării și persoanei care a întreprins acțiunile date. Inculpatul indică, însă la faptul că la

domiciliul său nu a fost efectuată vre-o percheziție și nici nu a fost ridicat nimic. Acesta menționează că nici nu au intrat martorii dați în ziua aia în apartamentul, pe care îl închiria, și că de ar fi fost ridicat ceva, urma să înregistreze prin mijloacele ce le au în dotare colaboratorii Poliției de Frontieră.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a reținut că, chiar de s-a indicat de persoanele ce au participat la percheziție că din apartamentul inculpatului ar fi fost găsite muniții, de ar fi fost ridicat ceva, urmau a fi împachetate acele obiecte, sigilate în prezența inculpatului, deci era necesară respectarea procedurii stabilite în acest caz de prevederile art. 131 alin. (5) Cod de procedură penală, cu transmiterea ulterioară în modul corespunzător către expert. Ceea ce nu a fost efectuat în cazul dat în modul stabilit așa cum, persoana ce ridică un bun ce reprezintă probă în cauza penală, este obligat să păstreze integritatea acestui bun. Astfel, just a conchis prima instanță că partea acuzării nu a prezentat probe care să demonstreze în afara oricărui dubiu că obiectele care se pretinde că au fost ridicate de la domiciliul lui Gîrnu Gheorghe - 59 de cartușe de calibru 9x18 mm Makarov și 35 cartușe de calibru 9x19mm (9m Luger), constituie muniție, și pot fi considerate ca obiect material al infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal. De asemenea, nu este clar din ce considerente, după ce au fost supuse expertizei munițiile menționate, au fost distruse și nu restituite așa cum, acestea au fost recunoscute ca corpuri delictive în cauza penală și de erau restituite tuburile, acest fapt ducea la posibilitatea stabilirii provenienței munițiilor date și adevărului în cauză.

De asemenea, s-a notat că potrivit procesului-verbal de percheziție din 16.12.2014 restul documentelor și obiectelor ridicate au fost împachetate în pachetul nr. 2. Potrivit raportului de expertiză balistică, expertului-criminalistic i-au pus la dispoziție 3 arme, un pistol cu 2 încărcătoare și 475 de cartușe. Obiectele date au fost prezentate la examinare printr-un curier, ambalate într-un pachet de polietilenă de culoare neagră și o cutie din carton de culoare cafenie, încheiate de jur-împrejur cu bandă adezivă de tip „scotch”, la fel, prin intermediul bandei adezive sunt încheiate câte un fragment de foaie de hârtie de culoare albă, pe care sunt prezentate texte explicative scrise de tipar cu colorant negru, despre conținutul pachetelor cu semnătura ordonatorului și aplicată impresiunea ștampilei rotunde cu inscripția „direcția urmărire penală Departamentul Poliției de Frontieră Ministerul Afacerilor Interne”. Deci, expertului nu i s-a prezentat spre examinare pachetul nr. 2, care era indicat în procesul-verbal de percheziție din data de 16.12.2014, la materialele cauzei lipsind careva act de despachetare a pachetului nr. 2 ridicat la data de 16.12.2014. Toate acestea denotă că just instanța de fond a concluzionat că presupusele cartușe ridicate de la domiciliul temporar închiriat al inculpatului, nu a constituit obiectul examinării efectuate de expertul criminalistic în raportul de expertiză nr. 829 din data de 05.02.2015. Astfel, cele notate supra demonstrează netemeinicia argumentelor acuzării indicate în cererea de apel depusă, și care au fost susținute în instanța de apel la examinarea acestei cauze.

Instanța de apel a reținut că, în conformitate cu prevederile art. 389 Cod de procedură penală ”(1) sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. (2) Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor. (3) Declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale

pot fi puse la baza sentinței de condamnare numai în ansamblu cu alte probe suficiente de învinuire și cu condiția că, la urmărirea penală, a avut loc confruntarea cu bănuitul, învinuitul sau că martorul a fost audiat în condițiile art. 109 și 110, în cazul în care inculpatul nu a participat la confruntare cu acest martor în cadrul ședinței de judecată ”.

Potrivit art. 390 Cod de procedură penală, „(1) sentința de achitare se adoptă dacă: 1) nu s-a constatat existența faptei infracțiunii;...

Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, inclusiv fiind necesar de a stabili faptul dacă s-a constatat existența faptei infracțiunii.

S-a menționat că, la examinarea cauzei, cercetând suplimentar probele administrate în instanța de fond, s-a stabilit că probele administrate în cauză nu au fost de natură a conduce la stabilirea vinovăției inculpatului. Nici din declarațiile martorilor audiați în prezenta cauză penală și nici din depozițiile inculpatului, nu s-a desprins informații suficiente în sprijinul acuzării, precum că la caz, s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal și că aceasta a fost comisă de Gîrnu Gheorghe. Ceea ce denotă că nici în cadrul urmăririi penale, nici în prima instanță și nici în instanța de apel nu s-a confirmat faptul că Gîrnu Gheorghe ar fi săvârșit careva acțiuni îndreptate spre săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal. Chiar dacă partea acuzării a indicat că în cadrul urmăririi penale au fost dobândite probe directe, ce dovedesc vinovăția lui Gîrnu Gheorghe în săvârșirea infracțiunii imputate, este de menționat că martorii audiați în cadrul cauzei penale, nu au furnizat informații suficiente pentru a considera că declarațiile acestora pot fi apreciate ca pertinente, concludente și utile, care ar confirma vinovăția lui Gîrnu Gheorghe în comiterea faptelor încriminate.

Totodată, s-a reținut faptul că atât timp, cât probele nu sunt dobândite în modul stabilit de lege, nu se confirmă că au fost ridicate la fața locului, anume de la persoana dată, și că s-a păstrat integritatea acestora, cât și nu sunt înlăturate dubiile cu privire la modul de păstrare a acestora că nu ar fi fost schimbate, nu poate fi formată concluzia despre vinovăția lui Gîrnu Gheorghe de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a notat că, nu este exclus că obiecte date ar fi fost împachetate înainte de a fi trimise la expertiză așa cum, din materialele dosarului nu rezultă cert de către cine au fost împachetate și la ce etapă și că au fost respectate prevederile legii în acest sens. La fel, instanța de apel a menționat că, Curtea europeană a reținut că omisiunile sau erorile autorităților trebuie să servească în beneficiul bănuितului, învinuitului, inculpatului. Cu alte cuvinte, riscul oricărei erori comise de către organul de urmărire penală, sau chiar de către o instanță, urmează să fie suportat de către stat, iar corectarea acesteia nu trebuie să fie pusă în sarcina persoanei în cauză. Astfel, s-a menționat că, pentru a fi pronunțată o hotărâre, legea impune instanței de judecată ca circumstanțele cauzei penale să fie cercetate multiaspectual, echitabil, obiectiv a tuturor aspectelor acesteia, inclusiv și respectarea tuturor prevederilor normative de principiu ale legislației procesuale naționale. Deci, prin sentința contestată, nu s-a admis o ingerință în dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 CEDO așa cum, prima instanță corect a stabilit faptul că la caz, nu au fost întrunite

prevederile art. 93 Cod penal, deoarece atât timp cât anumite obiecte au fost obținute fără respectarea prevederilor legislației în vigoare, acestea nu pot fi considerate ca probe într-o cauză penală.

Așa cum, în cazul dat de către procuror nu au fost prezentate probe, care ar confirma vinovăția lui Gîrnu Gheorghe în acuzarea înaintată, just prima instanță a conchis că este necesar de a fi pronunțată o hotărâre de achitarea a acestuia de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal. Concluzie, care după părerea instanța de apel s-a bazat pe cercetarea tuturor probelor administrate în cauza penală, cercetate suplimentar în instanța de apel, și care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborare, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 16) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia, cu transmiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată. Recurentul invocă dezacordul cu decizia instanței de apel menționând aceleași motive din cererea de apel (pct. 3 din prezenta decizie). De asemenea, instanța de apel nu a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 26, 27, 99-101 Cod de procedură penală. Ordonanța de punere sub învinuire al cet. Gîrnu Gheorghe conține elementele obligatorii indicate la art. 281 Cod de procedură penală, ori, faptul că în ordonanță de punere sub învinuire nu se conține descrierea circumstanțelor privind procurarea munițiilor de către Gîrnu Gheorghe, nu poate genera opinia că învinuirea este insuficientă. Totodată, nu poate fi acceptată opinia instanței precum că învinuirea nu conține norme concrete care ar fi încălcat Gîrnu Gheorghe, ori, în ordonanță de punere sub învinuire este specificată Legea nr. 13 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă din 08.06.2012, precum și Regulamentul cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă. Recurentul invocă practica Curții Supreme de Justiție privind condamnarea inculpaților pe cauze analogice.

6. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei și temeiurile invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit textului recursului declarat de procuror, din temeiurile de casare a deciziei instanței de apel rezultă art. 427 alin. (1) pct. 6), 16) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Raportând normele nominalizate la situația în cauză, instanța de recurs apreciază că, temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezentelor erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, or instanța de apel a verificat

legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală, astfel, argumentul expus în recurs este neîntemeiat și se respinge, deoarece soluția criticată este una corectă ce rezultă din cumulul de probe prezentate și anexate la materialele cauzei și respectiv cercetate în ordinea prevăzută de lege, dându-li-se aprecierea cuvenită.

Instanța de apel, rejudecând cauza în fapt și în drept, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, astfel constatându-se repetat că, probele prezentate de acuzatorul de stat nu indică la faptul că, Gîrnu Gheorghe se consideră culpabil în acțiunile imputate lui de acuzare.

De asemenea, recurentul mai indică că, în partea descriptivă a deciziei instanței de apel a fost reținut că, în acțiunile lui Gîrnu Gheorghe „, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii” de art. 290 alin. (1) Cod penal, ceea ce constituie în opinia acuzatorului de stat o eroare de drept.

Colegiul penal menționează că, temeiurile invocate de recurent și anume art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu persistă în cauză, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată. Or, în esența soluția în privința lui Gîrnu Gheorghe rămânea aceeași „achitarea”.

Totodată, în recursul ordinar, procurorul a invocat în drept temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul procurorului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

De asemenea, instanța de recurs menționează că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care este de competența instanțelor de fond și apel. La etapa recursului ordinar instanța de recurs nu efectuează un control asupra fondului cauzei, ci verifică aplicarea corectă a normelor de drept material și de procedură față de faptele constatate de instanța de fond ori, după caz, de instanța de apel. Această verificare se efectuează numai în limita temeiurilor formulate în recurs.

Dreptul instanței de recurs de judecare și în baza temeiurilor neinvocate în speța examinată este inaplicabil, dat fiind că cererea de recurs a fost depusă în defavoarea persoanei achitate.

Astfel, cu referire la motivele invocate de recurent, precum că „decizia instanței de apel, în partea menținerii sentinței primei instanțe, în partea achitării de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, este neîntemeiată, ilegală, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și acesta este expus neclar, instanțele de judecată, adoptînd soluția de achitare a lui Gîrnu Gheorghe s-au limitat la o motivare insuficientă și contrară probatoriului administrat pe cauză, or procurorul a invocat probe concrete ce confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal”, Colegiul penal lărgit constată că sunt neîntemeiate și constituie poziția subiectivă a recurentului, totodată din conținutul deciziei instanței de apel (f.d. 107-130, vol. II), rezultă că aceasta s-a pronunțat într-o

manieră detaliată și argumentată la toate motivele invocate de procuror în apel, nefiind identificate careva omisiuni în privința acestui aspect, iar motivele neesențiale invocate în apel, care au rămas fără argumentare, nu afectează soluția corectă, care este corespunzătoare cu probele administrate la cauza penală, verificate în ședința instanței de apel (f.d. 103-105, vol. II) descrise la pagina 115-121 a deciziei, astfel, instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt care ar fi constituit un temei de casare sub acest aspect și corect a constatat că aceste probe sunt insuficiente pentru al condamna pe Gîrnu Gheorghe în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, conformându-se prevederilor art. 8 alin. (3) și art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, art. 6 §2 CEDO, după cum statuează și CEDO în pct. 77 din hotărârea sa în cauza Barbera, Messegué și Jabardo contra Spaniei din 06 decembrie 1988, că „art. 6 §2 CEDO întruchipează principiul prezumției de nevinovăție. Se impune, printre altele, că, o instanță de judecată nu ar trebui să înceapă cu ideea preconcepută că învinuitul a comis infracțiunea, iar sarcina probei este pe urmărirea penală, și de orice îndoială ar trebui să beneficieze acuzatul. De asemenea, rezultă că este sarcina organului de urmărire penală de a informa acuzatul despre acuzarea care i se aduce împotriva sa, astfel ca acesta să poată pregăti și prezenta apărarea, organul de urmărire penală avînd și atribuția de a aduce suficiente dovezi pentru a-l condamna”.

În același sens, cu privire la motivele invocate de recurent, precum că „atît în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul examinării în fond și în apel a cauzei penale, incontestabil a fost stabilit că Gîrnu Gheorghe a procurat în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală munițiile, vinovăția lui Gîrnu Gheorghe în săvîrșirea infracțiunii incriminate este dovedită de probele acumulate la cauza penală și anume: declarațiile martorilor Cazacu Valentin, Severin Sergiu, Lupașciuc Sergiu, Colegiul penal lărgit atestă că acestea nu pot fi acceptate, deoarece instanța de apel în decizia sa (f.d. 107-130, vol. II), just a menținut achitarea lui Gîrnu Gheorghe de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, întemeindu-și soluția pe cumulul de probe administrat și examinat în instanța de fond, verificat în instanța de apel, fapt confirmat de cuprinsul procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, corect apreciate prin prisma art. 100, 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, ce ține de motivele invocate de recurent, Colegiul penal constată că acestea constituie opinia subiectivă a recurentului și nu pot fi acceptate, deoarece instanța de apel s-a expus argumentat asupra acestor motive invocate de recurent în decizia sa (pct. 4.1. al prezentei decizii), iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor argumente nu se identifică de instanța de recurs, care le acceptă și pentru a evita repetări inutile, le însușește, fapt ce vine în corespunzătoare cu jurisprudența CEDO, care statuează că art. 6§1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunînd un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, Colegiul penal reține că, instanța de apel, judecînd cauza și verificînd probele în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborărilor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia

corectă cu privire nevinovăția inculpatului Gîrnu Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 290 alin.(1) Cod penal.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal apreciază ca fiind corectă concluzia instanței de apel, deoarece corespunde circumstanțelor de fapt ale cauzei, temeiurile invocate de recurent și anume art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu persistă în cauză, iar hotărîrea atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția de a respinge ca inadmisibil recursului.

Consecvent, instanța de recurs reține că, cauza penală la care a făcut referire recurentul în recurs - nr.1ra-650/17, nu are aplicabilitate speței în cauză, deoarece circumstanțele cauzei nu sunt similare speței date, or, în cauza la care se face referire, percheziția a fost efectuală legal, pe când din speța supusă judecării este contrariul.

Astfel, reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal lărgit a ajuns la concluzia că, temeiurile invocate de recurent prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 16) Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-417 Cod de procedură penală adoptând o hotărâre legală și întemeiată, de aceea se impune decizia de respingere a recursului ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 martie 2018, în cauza penală, în privința lui **Gîrnu Gheorghe XXX**, cu menținerea hotărîrei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la **15 august 2018**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu